

over de lovgivende Myndigheder. Ved Rigsdagens Aabning fremsattes tvende Lovforslag, et i Landstinget af Justitsminister *Simony* om, at „ugifte Fruentimmer med det fyldte 25de Aar skulde være myndige under Kurator“, og et andet i Folketinget af Indenrigsminister *Krieger*, nemlig den store Næringslov, efter hvis Paragraf 7 „Enker, forladte, fraskilte og separerede Hustruer, samt ugifte Kvinder, der ere myndige under Kurator, skulle have lige Adgang med Mandspersoner til at drive Handelsnæring“, og endvidere „kunne erholde Bevilling til at udøve ethvert andet Erhverv, som ikke for deres Kjøn kan anses upassende“. Videre gik ikke de oprindelige Regeringsforslag, som gav Stødet til de ovennævnte tre vigtige Fremskridt. Straks ved første Behandling i Landstinget af det ene Forslag (3. Oktbr.) optraadte *Orla Lehmann*, som deri „kun saa et lille, tildels kun et meget lille Afdrag paa en meget gammel Gjæld, hvori Mændene, der have Lovgivningsmagten i deres Hænder, efter min Overbevisning i en lang Tid have staaet til Kvinderne“. Han fremhævede „den forunderlige Modsigelse, at en Enke er fuldmyndig uden Hensyn til Alder, altsaa ofte endog tidligere, end Mændene kunne blive fuldmyndige, medens derimod ugifte Kvinder behandles som Børn selv i den modneste Alder, selv naar de have givet de største Beviser paa den dygtigste og mest udmærkede Karakter“; „det, ikke at være gift, kan netop være det mest slaaende Bevis paa alle de Egenskaber og Forudsætninger, som kunne berettigge til at respekteres som myndige Personer“. „Det beror paa en aldeles falsk Forudsætning, naar man har anset Kvinderne for ikke at være i Stand til at varetage deres egne Anliggender.“ „Enhver ved jo af egen Erfaring, at deres Indflydelse paa de vigtigste Anliggender i mange Forhold er meget stor, og at det selv i de mest intime Forhold ligesaa tit er Kvinden som Manden, der tager den egentlige Bestemmelse“. Efter disse almindelige Bemærkninger udtalte han en stærk Tvivl, om man kunde siges at indrømme Kvinderne deres fulde Ret, naar de kun blev myndige under Kurator; man kunde formentlig uden nogen Fare gaa langt videre, thi „hvad der mangler Kvinderne, er Institutionernes og ikke Vorherres Fejl.“ Han vilde dog ikke trænge paa, hvis man fandt, at „Springet var for stort efter den sindige Gang, hvori Udviklingen hos os foregaar; men han maatte fremhæve Nødvendigheden af, at der i visse Tilfælde kunde gives Kvinderne Fuldmyndigheds-Bevilling, især hvis de skulde have Nytte af den lettere Adgang til mangfoldige Næringsveje, som vilde aabne sig ved den nye Lov om Næringsdrift; thi „her ligger det andet af de store